

ÖNARCKÉP

Akartátok vagy sem,
itt vagyok, mint
hálójába ragadt pók:
önmagam labirintusa.
Meggörbült tükrőmben
magamat meglátni félek.
Ahogy körülöttem
a falról leolvadnak az órák,
a betonfalak között
elkószálnak az álmok,
és rohannak a füstfelhők fölé.
Kívül görnyedt hát és
szélfogó göndör haj.
Belül fogaskerekek, mint
elsüllyedt malmok őrlik
a múltat, s kék, puha köd
jövőről álmodnak a szív lomha
billentyűi.